

denne Bønselighed, der i det hele rejser sig med Hensyn til Spørgsmaalet om Ulykkesforsikringens Begyndelse. Det er ganske sikkert, at de fleste Ulykkestilsfælde angaa de første 13 Uger — det gaar lige op til 90 pCt., eller mere, af Ulykkestilsfældenes Antal — men ser man paa Betydningen eller Omkostningerne, som de medføre, vil man finde, at det er ikke en Tredjedel, i alt Fald ikke over en Tredjedel, af den hele Sum, der ialt bliver Tale om. Som Følge deraf er ogsaa disse 13 Ugers Forsikring forholdsvis dyr i Ulykkesforsikring, og ved at tage dem bort, efter som de fleste Ulykkestilsfælde indtræffe, vil man forringe Udgifterne ved Ulykkesforsikringen i nogen Grad. Jeg mener, det bør være saaledes, at Arbejderne gennemgaaende sygeforsikre sig, og at denne Lov opfordrer dertil.

Naar vi have sat 13 Uger som Grænsen, have vi gjort det, fordi der ikke er nogen Sygeforsikring, der giver Understøttelse i kortere Tid end 13 Uger. Det overvejende Antal giver den for en betydelig længere Tid, og navnlig give de kjøbenhavnske Sygeforsikringer gennemgaaende Sygehjælp i næsten det dobbelte Tidsrum. Jeg tror derfor at turde tilraade dette Mindretal at gaa ind paa, at de 13 første Uger ligge uden for Forsikringen, fordi vi med dette Tal have en Basis i de virkelige Forhold, medens vi med et hvilket som helst andet Tidsrum komme ud paa det vilkaarlige. Hvad Dagpengene angaar, deler jeg det ærede Medlems Mening om, at der vistnok ingen Fare vilde være ved at lade en Arbejder, som har været syg de første 13 Uger, derefter faa $\frac{2}{3}$ af Daglønnen stigende til 3 Kr. for de Dage eller Uger, der endnu kunne være tilbage af hans Sygdom; men det ærede Medlem ved, at vi paa det Omraade have haft Bønseligheder at bekæmpe. Det drejer sig jo kun om Dagpenge til dem, der ere blevne midlertidig uarbejdsdygtige, og om hvis Arbejdsdygtighed der endnu ikke efter 13 Uger har kunnet afgives nogen Erklæring. De øvrige Dagpenge blive jo trukne fra i den senere Erstatning, og de ville altsaa ikke lide noget Tab ved, at Dagpengene blive saa meget mindre, da Erstatningssummen da bliver saa meget større. For de største Bedkommende vil Forholdet altsaa stille sig anderledes, men i det enkelte Tilfælde vil det ikke dreje sig om nogen Sum af Betydning, og da man fra forskellige Sider netop sætter Pris paa at faa disse Dagpenge sat saa lavt, at enhver Mulighed for Misbrug bliver udelukket, have vi fravalgt de 3 Kr., idet vi samtidig have opnaaet, at Dagpengene ikke kunne gaa under et Minimum af $1\frac{1}{2}$ Kr.

Spørgsmaalet om Udlændinges efterladte tillægger jeg ikke nogen Betydning. Der er gjort gældende, at Arbejdsgiverne skulde kunne antage udenlandske Arbejdere for derved at spare Ulykkesforsikring, idet deres efterladte kun skulde have Erstatning, for saa vidt de have Bolig her i Landet. Jeg tror, at man her overser, at Dødsfald spiller en forholdsvis lille Rolle i hele denne Ulykkesforsikring. Det er Invaliditeten, der vil komme til at koste Præmierne, og for denne kunne Arbejdsgiverne ikke frigøre sig, fordi det er en Udlænding. Grunden til, at vi have udeladt Udlændinges efterladte, som ikke have Bopæl her i Landet, er, at vi se paa dem som os uvedkommende Personer og ikke ønske, at Arbejdsraadet eller de forskellige Forsikringsanstalter skulde staa i Rapport til og sende Pengene til dem ganske ubekendte Personer, om hvilke det maaste næppe vil kunne oplyses, om de virkelig ere den paagældende forulykkes efterladte. At der derfor skulde blive faldt Udlændinge ind her i Landet, kan jeg ikke tro; tværtimod tror jeg, at Virkningen, hvis der blev nogen Virkning, snarere maatte blive, at vedkommende Arbejdere ikke saa gerne kom her ind, fordi de ikke fik den samme Ulykkesforsikring som Landets egne Arbejdere. Men jeg kan i øvrigt ikke tillægge dette Spørgsmaal nogen som helst Betydning.

Til det ærede Medlem for Horsens (Wulff) skal jeg sige et Par Ord. Han udtalte, at der blev overordentlig lidt tilbage med de Indskrænkninger, som Forslaget indeholder. Jeg vil dertil sige, at hele den danske Industri er optagen i dette Forslag. Der er alene under en af Positionerne optaget over 4,000 industrielle Etablissementer. Naar det ærede Medlem siger, at vi ville straffe dem, der beskæftige Folk ved farlige Erhverv, vil jeg paa Udvalgets Begne nedlægge en bestemt Indsigelse mod den Udtalelse, som savnede enhver Berettigelse. Det, vi ville, er, at Arbejderen ikke skal være den eneste, som kommer til at undgælde for Ulykker i de Bedrifter, de industridrivende have oprettet. Vi have ment, at der skyldtes Arbejderen noget, og det kan man ikke kalde at straffe den paagældende industridrivende.

Den højtærede Minister gjorde i de saa velvillige Udtalelser, han lod Udvalgets Arbejde blive til Del i Gaar, et Par Bemærkninger, som naturligvis ville blive Genstand for Udvalgets nærmere Overvejelse. Han ønskede en noget præcisere Definition af Begrebet Arbejdsgiver. Den højtærede Minister udtalte, at vi ved at ombytte et Ord, „professionelle“, der staar i Lovfor-